Kommuner at dele Ligningsarbejdet i Overensstemmelse med Lov af 1ste April 1887, men forbeholder sig desangaaende en nærmere Udførelse af Tanken efter Forhandling med Ministeren.

Et Flertal foreslaar at give Sogneraadene lettere Adgang til inden for en vis Grænse at bestemme Forholdet mellem Ligningen paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed. Ulempen ved, at man hidtil har savnet Adgang til mellemkommunal Beskatning, ligger for Landets Vedkommende væsentligt i, at man i mange Kommuner har maattet bevare en urimelig høj Ligning paa Hartkornet. Dette Hensyn vil ved nærværende Lov for en Del bortfalde, og det vil formentlig være rigtigt, at Sogneraadene herefter kunne lægge en større Del af Ligningen over paa Formue og Lejlighed, en Fremgangsmaade der vil udligne Fordelene ved den ny Beskatningsmaade i videre Krese, medens den enkelte der særlig kunde rammes derved, vil være beskyttet ved den lovbestemte Skatteprocent.

Vanskeligheden i Forholdet mellem København og Frederiksberg har man omgaaet ved at foreslaa at udsætte Lovens Ikrafttræden i dette Forhold i nogle Aar, for at der kan være Lejlighed til at ordne Mellemværendet mellem disse Kommuner paa anden Maade.

Udvalgets Medlemmer (Holch og Lütichau) have, efter at Lovforslaget er foreslaaet ændret til Dels i Overenstemmelse med de af Indenrigsministeren ved første Behandling fremsatte Udtalelser, i Hovedprincippet kunnet slutte os til Flertallets Indstillinger; i Enkelthederne have vi derimod forskelligt at indvende, hvilket vi have udtrykt i de af os fremsatte Underændringsforslag.

Hvad der efter vor Formening navnlig udmærker det her omhandlede Lovforslag fremfor andre Forsøg paa Løsningen af det mellemkommunale Beskatningsspørgsmaal er, at det saa vidt muligt holder sig paa det bestaaende Grundlag og opretholder de gældende Regler om den personlige Kommuneskat. Hermed stemmer det bedst, at man ikke omstøder en af Hovedbestemmelserne i den nuværende Ordning, nemlig den, at der til Begrundelse af et skattepligtigt Ophold i en Kommune udkræves et fast Ophold af mindst 4 Maaneders Varighed. En Indskrænkning af Opholdets Varighed til ikkun 2 Maaneder vil mangfoldiggøre Mellemregningsforholdene mellem Kommunerne, derved besværliggøre Anvendelsen af de foreslaaede Fordelingsregler og det vil indeholde en for stor Tilsidesættelse af Hovedopholdskommunens Berettigelse. Bestemmelsen vil ganske vist medføre, at „Landliggere" i større Omfang end nu ville blive skattepligtige til den Kommune, i hvilken de midlertidig tage Ophold, men foruden at Hovedstadens og Købstædernes berettigede Interesse herved gaas for nær, vil den kun komme ganske enkelte Landkommuner til Gode; for Kommunerne Landet over vil Bestemmelsen derimod snarere blive til Skade, for saa vidt som den ogsaa vil have i Medfør, at de Skatteydere, der endog kun en kort Tid tage midlertidigt Ophold i København, blive skattepligtige til Hovedstaden, saa at Hjemstedskommunen mister en Del af Skatten fra de paagældende, der i Reglen høre til Kommunens største Skatteydere. En saadan Regel som kun kan blive til Fordel for ganske enkelte Landkommuner, der i øvrigt som yndede Sommeropholdssteder eller ved deres Beliggenhed i Nærheden af større Befolkningscentraere stærkt begunstigede, men derimod til Skade for Landets øvrige Kommuner, kunne vi ikke give vor Tilslutning.

Foruden de af Flertallet foreslaaede mindre væsentlige, men i øvrigt anbefalelige Ændringer i de gældende Beskatningsregler, have vi ment, at man tillige bør benytte Lejligheden til for Københavns Vedkommende, hvor Indkomstskatten anvendes, og hvor der derfor ikke er Plads aaben for de Hensyn til Skatteydernes forskellige Kaar, som ved